

Η ΧΟΥΝΤΑ ΔΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΤΟ '73

Για άλλη μια χρονιά, η φετινή «επέτειος» λυγίζει κάτω από το βάρος των εξελίξεων και διεργασιών που συντελούνται σε κοινωνικοϊστορικό επίπεδο. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι ζωντανή στο μέτρο που οι αιτίες που τη γέννησαν είναι υπαρκτές και θα πλανιέται ως φάντασμα πάνω από τα κεφάλια όσων εξακολουθούν να κλείνουν αυτιά και μάτια μπρος στην καπήλευση της ουσίας του από τους γραβατομένους δημοκράτες. Όσο τα γεγονότα εκείνης της εποχής απομονώνονται από το κοινωνικό και πολιτικό περιβάλλον που τα γέννησε, τόσο το Πολυτεχνείο θα συμβολοποιείται και θα αφυδατώνεται.

Η ιστορία του Πολυτεχνείου εφορμά από τα πρώτα μετεμφυλιακά χρόνια και συνδέεται άρρηκτα τόσο με τη ματαίωση του αγώνα ενάντια στο φασισμό όσο και την επανίδρυση του ελληνικού κράτους υπό τη σκέπη μιας εξουσίας προκλητικής. Σε παγκόσμιο επίπεδο, η ψυχροπολεμική δεκαετία του '60 σπλίζει τα κινήματα με την πεποίθηση της ανατροπής, τη στιγμή που σε τοπικό επίπεδο, η επέμβαση ξένων δυνάμεων και οι συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης οδηγούν εργαζόμενους και φοιτητές και πάλι στους δρόμους. Κατά την τριετία '63-'66 η Ελλάδα έχει τις περισσότερες καταγεγραμμένες κινητοποιήσεις και απεργίες παγκοσμίως. Μπροστά στο φόβο της «κομμουνιστικής απειλής» - ειδικότερα μετά τα γεγονότα του '65 - η πραγμάτωση των κοινωνικών αγώνων ανακόπτεται με την επιβολή της Χούντας των συνταγματαρχών, τη στιγμή που οι κοινοβουλευτικές δυνάμεις - από όλες τις κατευθύνσεις- έριζαν για τη νομή της εξουσίας επικαλούμενες την καταπάτηση της νομιμότητας.

Το αποτέλεσμα γνωστό: μια ζωή χωρίς μέλλον - εξορίες, βασανιστήρια, καταστολή. Τα χρόνια που πέρασαν χαρακτηρίζονται από σποραδική αντιδικτατορική αντίσταση. Όμως, μπροστά στο σκοταδισμό του νέου φασιστικού κράτους και στο τρίπτυχο πατρίδα-θρησκεία-οικογένεια, κομμάτια της κοινωνίας αυτοοργανώνονται. Ήταν αυθόρμητοι φοιτητές και εργάτες που καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο μετατρέποντάς το σε κέντρο αγώνα και όχι τα δύο ΚΚΕ μαζί με το ΠΑΚ, που από την πρώτη στιγμή είτε αποκαλούσαν τους καταληψίες πράκτορες της ΚΥΠ είτε έκαναν ότι μπορούσαν για να διαλύσουν την κατάληψη εκ των έσω είτε προσπαθούσαν υπόγεια να συνθηκολογήσουν. Μπορεί η εξέγερση που ακολούθησε να μην έριξε τη Χούντα αλλά άφησε σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον.

Η αυθόρμητη εξέγερση του '73 έχει πέσει θύμα διαστρέβλωσης και εκμετάλλευσης από την κυριαρχία και τους ταγούς της. Ο ξεκάθαρα αντικαπιταλιστικός και αντισυστημικός χαρακτήρας της αλλοιώνεται σαν αόριστα «φιλελεύθερος» και «δημοκρατικός». Ξεχειλώνεται όσο μπορεί, για να χωρέσει πολιτικές καριέρες. Τροφοδοτεί κομματικούς μηχανισμούς, τα όργανα των οποίων είτε βρίσκονταν με την πλευρά των χουντικών είτε μιλούσαν για «προβοκάτορες», εφόσον το ξέσπασμα ξέφευγε από τα όρια της στενής λογικής και του ελέγχου τους. Μεγάλο μέρος της αριστεράς εγκλωβισμένο και απαξιωμένο κοινωνικά, εξακολουθεί να επενδύει τη συμμετοχή της στους ίδιους κοινωνικούς αγώνες πάντα με το ένα μάτι στραμμένο στην κάλη. Κυρίως όμως, η αλλοίωση αυτή αποτελεί συστατικό συντήρησης του συστήματος. Θέλει να μετατρέψει το Πολυτεχνείο σε ένα στείρο μουσειακό έκθεμα, χωρίς δυναμική που γίνεται ένα ακόμη στοιχείο της «δημοκρατικής κοινωνικής συναίνεσης». Όμως, το Πολυτεχνείο του '73, παρόλες τις προσπάθειες να γίνει γιορτή της δημοκρατίας, επικοινωνεί με το σήμερα με το νήμα από τα ξηλωμένα πεζοδρόμια της μεταπολίτευσης, τα οδοφράγματα, το ξύλο, τις αύρες, το πρώτο σπάσιμο του ασύλου το '95, τις δολοφονίες του Κουμή, της Κανελλοπούλου και του Καλτεζά.

Σήμερα, ζούμε το τέλος του μεταπολιτευτικού πολιτικού κύκλου και μαζί το τέλος της εικονικής πραγματικότητας ενός "καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο". Η καταναλωτική ευημερία έχει φτάσει πλέον στην ημερομηνία λήξης και πίσω από το πέπλο του θεάματος επανεμφανίζεται ο ζοφερός κόσμος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Στα πλαίσια κλυδωνισμών του διεθνοποιημένου καπιταλισμού, η φούσκα της ελληνικής οικονομίας σκάει. Μαζί με το τέλος του μεταπολιτευτικού κύκλου διαφαίνεται και το τέλος της συναίνεσης της κοινωνίας. Η βίαιη οικονομική εξαθλίωση, η αβέβαιη καθημερινότητα και η διάψευση των υποσχέσεων του καθεστώτος σε ολόένα και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού δημιουργούν το κατάλληλο εκρηκτικό μίγμα για την αμφισβήτηση της κυριαρχίας. Στα πλαίσια αυτά, το καθεστώς σιγά-σιγά απεκδύεται τον κοινοβουλευτικό του μανδύα, ολισθαίνει σε μια μόνιμη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και φασιστικοποιείται. Η κυριαρχία, προκειμένου να διαφυλάξει τα συμφέροντά της, επιτίθεται ολομέτωπα και πολυεπίπεδα στην κοινωνία. Η επίθεση είναι οικονομική-εργασιακή, νομική, στρατιωτική και ιδεολογική. Είναι δηλαδή ξεκάθαρα ταξική.

Η κυβέρνηση, κάτω από την επικυριαρχία διεθνών χρηματοπιστωτικών κύκλων, του Δ.Ν.Τ και της

Ε.Ε, επιτίθεται ενάντια στις εργατικές και κοινωνικές κατακτήσεις και λαμβάνει ληστρικά οικονομικά μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους. Μειώνει τους μισθούς, περικόπτει τα επιδόματα, αυξάνει τους φόρους, μειώνει τις συντάξεις, αυξάνει το όριο απολύσεων, καταργεί τις συλλογικές συμβάσεις και, ελαστικοποιεί την εργασία. Από την άλλη, το κράτος σώζει τις τράπεζες από την κατάρρευση, απαλλάσσει τις εταιρείες μέσω φόρο-αμνηστίας, παρέχει στους μεγαλοεπιχειρηματίες ελαφρύνσεις και προωθεί την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας.

Στα πλαίσια της θωράκισης απέναντι σε διαφαινόμενες αντιδράσεις, η κυριαρχία αναβαθμίζει το νομικό της οπλοστάσιο. Το καλοκαίρι, περνά στα μουλωχτά την δεύτερη αναθεώρηση του τρομονόμου και τον καθιστά το πιο εφιαλτικό νομικό εργαλείο της δημοκρατίας. Οι διαδηλωτές βαφτίζονται τρομοκράτες και οι συντροφικές τους σχέσεις ποινικοποιούνται ως συνένοχες. Συν αυτά, οι μάρτυρες μπορούν πλέον να διατηρούν την ανωνυμία τους στα δικαστήρια, ανοίγοντας έτσι ελεύθερο το πεδίο της πάγιας τακτικής των μπάτσων σε στημένα κατηγορητήρια και στην ψευδομαρτυρία. Πλέον η δημοκρατία νομοθετεί στα πρότυπα της χούντας και δημιουργεί το θεσμικό πλαίσιο εξόντωσης του "εσωτερικού εχθρού".

Ταυτόχρονα, πληθαίνουν και εξοπλίζονται περισσότερο οι δυνάμεις καταστολής και αυξάνει η αστυνόμευση της καθημερινότητας. Οι μόνες θέσεις εργασίας που προκηρύσσονται είναι για διαφόρων ειδών μπάτσους. Δημιουργούνται νέες ομάδες άμεσης δράσης και εκπαιδεύονται λόχοι των ειδικών δυνάμεων του στρατού για την καταστολή κοινωνικών κινητοποιήσεων. Παράλληλα, ανανεώνεται συνεχώς ο εξοπλισμός της καταστολής με νέα όπλα και οχήματα. Όλα αυτά βέβαια συμπληρώνονται με τον "μηδενικό βαθμό ανοχής", την συνεχή παρουσία της αστυνομίας σε δρόμους και γειτονιές, τα μαζικά πογκρόμ και τους αποκλεισμούς των μπάτσων σαν νέου στρατού κατοχής σε ολόκληρες γειτονιές των μητροπολιτικών κέντρων.

Τέλος, ο πόλεμος της εξουσίας απέναντι στην κοινωνία διεξάγεται και σε ιδεολογικό επίπεδο με σκοπό την απονομιμοποίηση κάθε φωνής αντίστασης και την παρουσίαση των θέσεων της κυβέρνησης ως αναγκαστικού μονόδρομου. Το ταξικό συμφέρον βαφτίζεται εθνικό και τα αδιέξοδα του οικονομικού συστήματος και της διαχείρισης μετατρέπεται σε συλλογική ευθύνη. Εδώ το σημαντικότερο ρόλο έχουν τα ΜΜΕξάπατησης, που συντονίζονται γύρω από τον κυρίαρχο λόγο, θάβουν κάθε άλλη άποψη, αποκρύπτουν κινητοποιήσεις, σπιλώνουν αγωνιστές και κινήματα και αναλαμβάνουν το ρόλο του δημόσιου κατήγορου προλειαινώντας το έδαφος για διώξεις και εκδικητικές δικαστικές αποφάσεις.

Όταν, λοιπόν, όλα τα παραπάνω είναι μέτρα και εργαλεία στα χέρια της κυριαρχίας για την εξαθλίωσή μας, τότε είναι που η συλλογικοποίηση των αγώνων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μην πιάσουμε πάτο. Κι ενώ έχουμε όλους τους λόγους να κατεβαίνουμε καθημερινά στο δρόμο, δεν το κάνουμε. Όταν έχουμε το παράδειγμα της 17 Νοέμβρη και όταν μάλιστα ένα κομμάτι της κοινωνίας γιορτάζει για αυτή τη νίκη του κινήματος, γιατί διστάζει το ίδιο κίνημα να προχωρήσει σε ουσιαστικότερες πράξεις στις μέρες μας; Όταν οι φασίστες στο Ρέθυμνο προσπαθούν να σηκώσουν κεφάλι, γιατί αφήνονται οι φασιστικές προκλήσεις χωρίς απάντηση; Είναι τώρα που οι συνελεύσεις στις γειτονιές, στις σχολές και στους χώρους εργασίας, οι από κοινού συνελεύσεις, η έννοια της αλληλεγγύης μεταξύ των διάφορων χώρων και τα κανάλια δικτύωσης πρέπει επιτέλους να δημιουργηθούν και να είναι προσβάσιμα σε όλους. Γιατί οι πορείες σε στημένα ραντεβού δεν αποτελούν λύση, όπως ούτε μπορούμε να περιμένουμε τις 15 Δεκέμβρη για να απεργήσουμε. Πρέπει, επιτέλους, να συμβάλλουμε από κοινού κι ο καθένας με τον τρόπο του, στη διάλυση αυτού του σάπιου συστήματος.

**ΑΝ ΔΕΝ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ
ΘΑ ΠΕΣΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΛΑΚΩΣΕΙ**

Νοέμβρης 2010,

κόντρα μπάντα